

Παρουσιαστής: Όλοι αναζητούμε τη χαρά και την ειρήνη της καρδιάς μας, όμως, ζούμε καθημερινά, θλίψεις και κατάθλιψη. Ο Γέροντας Πορφύριος με αγάπη και σοφία, συζητά με πνευματικά του παιδιά τον τρόπο με τον οποίο μετατρέπεται η θλίψη σε χαρά. Μας αποκαλύπτει το μεγάλο μυστικό, και έχει πολύ ενδιαφέρον να τον ακούσουμε. Στην ηχογράφηση που ακολουθεί έχει αφαιρεθεί για λόγους πνευματικούς, η φωνή των συνομιλητών του.

Γέροντας Πορφύριος: - Μία φορά είχε έλθει μία κυρία εδώ και μου έλεγε ότι πάσχει από κατάθλιψη, και μου ζητούσε να τη συμβουλέψω τι πρέπει να κάνει, για να γλιτώσει απ' αυτό το πράγμα. «Τώρα η αιτία που ήλθα εδώ, έλεγε, είναι ότι με μάλωσε ο άνδρας μου, γιατί είχα κάνει κάποιο λάθος, και εκεί αγανάκτησε και μου φέρθηκε πολύ άσχημα και μ' έπιασε πολύ δυνατή κατάθλιψη. Δεν έφαγα το βράδυ, όλη τη νύχτα ήμουν μελαγχολική, ζούσα σ' ένα πέλαγος, μέσα σε μια μαυρίλα σε μία απελπισία, τέτοιοι λογισμοί ότι, τι τη θέλω τη ζωή; Τι τη θέλω ή καλύτερα είναι να μη ζω, όλο τέτοιες ιδέες που μου δυνάμωναν την κατάθλιψη μέχρι αυτοκτονίας. Κοιμήθηκα, αλλά και το πρωί όμως ήμουν βαριά, ο σύζυγός μου προσπάθησε να μου μιλήσει, αλλά εγώ δε μιλούσα. Λοιπόν, σηκώθηκε, έφτιαξε μόνος του τον καφέ, είπε να μου φέρει καφέ, εγώ δεν ήθελα κι έφυγε». Αυτή τυλιγμένη στο πάπλωμα, σου λέω, όπως μου τα έλεγε, νηστική, ζούσε, ας πούμε, την κατάθλιψη. Είναι ένα αίσθημα δυσάρεστο, το οποίο σε καταλαμβάνει, και σε καθηλώνει. Ούτε να σκεφθείς, ούτε... Σκέφτεσαι αυτό. Νομίζεις ότι εσύ σκέφτεσαι σοβαρά πράγματα. Ενώ εσύ είσαι αιχμάλωτος μιας ιδέας. Πάντοτε όταν έχω καιρό κάτι λέω, αλλά άμα είμαι κουρασμένος δεν μπορώ να μιλήσω. Λοιπόν. Της λέω, ξέρω εγώ ένα πολύ μεγάλο φάρμακο, αλλά, πρέπει να μου δώσεις προσοχή για να σου το πω. Της έκανα την ερώτηση, αν μετά από αυτή την κατάθλιψη συνέβηκε κάποιο ευχάριστο γεγονός. Και μου είπε, ότι ναι, ενώ ήμουν ξάπλα, κατά τις

δέκα και μισή, ακούω το κουδούνι του σπιτιού, να χτυπάει επίμονα, βρου, βρου, βρου. Εγώ έτσι ήμουνα τυλιγμένη, όπως από το βράδυ, και, είδα που επέμενε και σηκώθηκα, έριξα από πάνω το παλτό μου και πήγα και άνοιξα και μπαίνει μέσα μία παλαιά μου φίλη που σπουδάσαμε στο Αρσάκειο, και με χαρά με αγκαλιάζει, με φιλεί, μου λέει, να σου πω ένα ευχάριστο γεγονός, σκιρτούσε από τη χαρά. Ήρθε από το Κάιρο και είναι στο Ξενοδοχείο Πάγγειο στην Ομόνοια. Φιληθήκαμε εκεί πέρα, μου 'λεγε, έτσι τούτο, έτσι εκείνο... Μάλιστα θυμούμαι και λεπτομέρειες, σπουδάσαμε μαζί, και αυτή πήγε καθηγήτρια σε μια σχολή του Καΐρου, ελληνική. Λοιπόν, και ετοιμάστηκα, λέει, με χαρά, μου 'λεγε όλο χαρούμενα πράγματα και επήγαμε, πήραμε ταξί και πήγαμε στην Ομόνοια, πήγαμε στο Πάγγειο, άλλες χαρές εκεί πέρα, μετά κουβεντιάσαμε εκεί, μετά βγήκαμε έξω για να ψωνίσει διάφορα πράγματα και να κάνει ορισμένες εργασίες που έπρεπε να κάνει. Λέω πως πέρασες; Μου φύγανε όλα, λέει. Όλα μου φύγανε. Λέω, αλήθεια; Από τη στιγμή που μπήκε η φίλη μου μέσα, έφυγαν όλα. Κι εσύ από τότε τα είχες αυτά; Τα είχα από την περασμένη ημέρα το μεσημέρι. Αιχμάλωτη, λέει, αιχμάλωτη. Στενοχωρήθηκα και ο άνδρας μου εψυχράνθηκε και έφυγε ψυχαγμένος και εγώ υπόφερνα εκεί πέρα. Της λέω, πως το βλέπεις αυτό; Δεν του έχω δώσει σημασία, μου λέει. Τώρα που εσύ θέλεις να μου πεις πάνω σ' αυτό το θέμα, βλέπω ότι έχει μεγάλη σημασία αυτό. Της λέω ξέρεις μουσικά; Ήξερα πιάνο, λέει, αλλά τ'χω εγκαταλείψει όλα ένεκα της καταθλίψεως, ζω όλο με τα φάρμακα. Δεν θέλω, λέει, ούτε το σπίτι κοιτάζω καλά, ούτε μουσικά που ήξερα. Τα παράτησα, τ'χω ξεχάσει, μου λέει. Λοιπόν, της είπα πολλά πράγματα για τα μουσικά και περισσότερο της είπα, απ' όλα είναι η αγάπη προς το Θεό, είναι το μεγαλύτερο πράγμα, που αιχμαλωτίζει την ψυχή διότι δεν είναι απλώς μία ενέργεια της ψυχής προς το Θεό, αλλά είναι το σπουδαίο ότι είναι η χάρις του Θεού που γεμίζει έπειτα την ψυχή και την κάνει άλλο. Δηλαδή αυτό το οποίο την είχε καταλάβει ήτανε μία ψυχική δύναμις και αντί να γίνει κάτι καλό, ο διάβολος τη δύναμη αυτή την ψυχική, την έκανε κατάθλιψη και βασάνιζε τον άνθρωπο. Λοιπόν, της είπα, σιγά-σιγά ν' αρχίσει να παίζει πιάνο. Και περισσότερο από όλα της είπα να ασχοληθεί με την προσευχή και να δώσει σημασία στην έννοια ότι πρέπει να γνωρίσει και να αγαπήσει το Χριστό. Της είπα παραδείγματα, πως βλέπουμε πολλές φορές, μια μητέρα να λαχταράει το παιδάκι της, που το 'χει στην αγκαλιά, να το φιλεί με μια λαχτάρα, είναι κάτι παραδείγματα που μας κάνουνε έτσι... Κάπως, έτσι κι εμείς ν' αγαπήσαμε το Χριστό, με μία λαχτάρα. Κύριον αίτιον εις την κατάθλιψη και σε όλα αυτά που τα λένε πειρασμικά, σατανικά, όπως είναι η νωθρότης, η ακηδία, η τεμπελιά, που μαζί μ' αυτά είναι τόσα άλλα ψυχολογικά, δηλαδή πειρασμικά πράγματα, είναι ότι έχεις μεγάλον εγωισμό μέσα σου. Και της είπα, πως θα κατορθώσει, μέσα σ' αυτή την κατάσταση, να τη μεταβάλει σε χαρά. Μέσα στη θρησκεία μας είναι αυτό το πράγμα πάρα πολύ, και οι Άγιοι μας το είχανε πάρα πολύ. Δηλαδή είχαν εύρει τρόπο να μεταβάλλουν την κατάθλιψη σε χαρά. Και αυτός ο τρόπος ήτανε έτσι, ξέρανε πώς θα δοθούνε στο Θεό. Με την αγάπη προς το Θεό, με τη προσευχή και γι' αυτό εφώναζαν με καύχημα οι Απόστολοι και έλεγαν, «χαίρω εν τοις παθήμασι μου». Τόσο δυνατό που ήτανε το αίσθημα της καταθλίψεως για να τους συντρίψει, αυτό το αίσθημα το πολύ δυνατό που ήτανε, ας πούμε, μία ψυχικά δύναμη δική τους, το παίρνανε αυτοί, το δίνανε στο Θεό, το κάνανε προσευχή, το κάνανε χαρά και αγαλλίαση εν Κυρίω. Ένας μασώνας, ας πούμε, έβλεπα που ήτανε εδώ γείτονας, και μου είπε, αυτό το πράγμα είναι μία τρέλα, λέει, τι είναι, λέει, αυτοί οι άνθρωποι... οι Απόστολοι. Του το λέω, για τρέλα, λέω, και του το εξήγησα και ευχαριστήθηκε. Μακάρι, λέει, να μπορούσα κι εγώ να κάνω τη μεταποίηση αυτή, αλλά κατέχομαι πολύ, μου λέει, από κατάθλιψη. Κι έχω ξοδέψει πολλά κι έχω γυρίσει στην Ευρώπη και οι τσέπες μου είναι γεμάτες φάρμακα. Λοιπόν αυτό είναι το

μυστικό. Έχω πολλά να σας πω πάνω σ' αυτά που έχω ιδεί στη ζωή μου, από ανθρώπους, που κατείχοντο από τέτοια συναισθήματα, δηλαδή σατανικά συναισθήματα, δηλαδή ο διάβολος, ο κακός εαυτός μας, κατορθώνει και παίρνει από τη μπαταρία της ψυχής μας, που έχει τη δύναμη για να κάνουμε το καλό, την προσευχή, την αγάπη, τη χαρά, την ειρήνη, την ένωσή μας με το Θεό, αυτός κατορθώνει και μας παίρνει αυτή την ενέργεια και την κάνει θλίψη, κατάθλιψη, και ξέρω πως τα λένε οι λεγόμενοι ψυχίατροι. Εμείς δεν τα λέμε έτσι, τα λέμε σατανική ενέργεια. Λέμε ακηδία, λέμε λογισμοί, και λέμε ο διάβολος της ακηδίας, ο διάβολος της πορνείας, ο διάβολος, ο διάβολος, ο διάβολος. Διάφοροι διάβολοι, για κάθε σατανική ενέργεια που μας δημιουργούν. Να σας πω. Είχα εδώ ένα παιδί, στο σπίτι του τάκανε άνω-κάτω, παίδευε τους γονείς του και υπόφερνε πάρα πολύ. Και είπαν οι γονείς του να το φέρουν εδώ. Το φέραν εδώ, ασχολήθηκε με τον κήπο, πάνου, κάτου, χαιρότανε να τρέχει 'πό 'δώ 'πό 'κει και συνήλθε, ούτε στενοχώρια, ούτε τίποτα. Πήρε βιβλία, διάβαζε για κηπουρικά, για τα φυτά, πήρε και βιβλία εκκλησιαστικά, εδιάβαζε και εκείνα και ήτανε πολύ ευχαριστημένος. Μια μέρα λοιπόν, μου λέει, μου μπήκε πολύ ο πειρασμός, μου λέει, Γέροντα, δε μπορώ να καθίσω πια εδώ πέρα, πολύ γνωρίστηκα μαζί σας και πήρα θάρρος και τώρα πολλοί λογισμοί με διαταράσσουν, θέλω να φύγω, δεν μπορώ. Του λέω, τώρα τέτοια ώρα; Λέει θα φύγω, μου λέει. Του λέω, καλά. Δε μπορώ μου λέει, μην επεμβαίνεις, δεν μπορώ, θα φύγω. Του λέω, καλά. Εγώ, λέω, θα ξεκουραστώ. Μπορείς όμως να μου διαβάσεις λίγο; Ν' ακούσω ψαλτήρι, ν' αποκοιμηθώ έτσι με την αφοσίωση με το ... Έχω ένα, μία συνήθεια όταν αφοσιώνομαι κάπου, αιχμαλωτίζομαι και το ζω, και το ευχαριστιέμαι. Όταν όμως ακουμπήσω στο στασίδι λίγο πίσω μου, ωύπ με την αφοσίωση που έχω εις το να ακούω, αποκοιμιέμαι. Όπως ένας σωφέρ, όταν είναι ίσιος ο δρόμος, κοιτάζει το δρόμο έτσι, και όταν ακουμπάει πίσω αποκοιμιέται και πάει το αυτοκίνητο έξω. Κι έχω βρει αυτά τα μυστικά και θέλω όταν ακούω να είμαι έτσι, σε προσοχή και όταν τα ακούω να τα απολαμβάνω. Λοιπόν, έτσι και το ψαλτήρι, όταν είμαι ξάπλα και δίνω προσοχή στα ωραία λόγια αποκοιμιέμαι αμέσως. Λοιπόν, του έδωσα να μου διαβάσει. Μου λέει, που να διαβάσω; Άνοιξε λέω κι 'που βρεις, μόνο να μου τα διαβάζεις καθαρά, λέω, γιατί στεναχωριέμαι, άμα δεν μου τα λες καθαρά. Λοιπόν, άνοιξε το ψαλτήρι και άρχισε: «Κύριος φωτισμός μου και Σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωής μου, από τίνος δειλιάσω;» Και το λέει συνέχεια εκεί πέρα, μέχρι εκεί, που, σ' ένα σημείο, εκεί, ω! Μου λέει. Γέροντα κοιμήθηκες; Δε φεύγω. Του λέω, τι έπαθες βρε; Πω, πω, λέει, μ' αυτά που εδιάβασα, λέει, δεν ξέρω, αισθάνθηκα μια χαρά, που είναι τόσο ωραία και δεν θέλω να φύγω, λέει, τώρα. Πω, άρχισε να μου λέει, αυτοί οι παλιονευρολόγοι, οι παλιοψυχίατροι, πρέπει να πάω να τους πω ότι, πόσο λάθος κάνουνε, που δίνουνε ναρκωτικά στους ανθρώπους! Να! ορίστε, ορίστε, τι πήρα εγώ τώρα; Προσευχήθηκα, άκουσα το ψαλτήρι, όπως μου το είπες, και να, ο διάβολος έφυγε, μου λέει. Του λέω, τι θα γίνει; Δε φεύγω, μου λέει, τώρα, θέλω να καθίσω εδώ κοντά σου. Ε! λέω, διάβαζε και, όποτε κουραστείς, σταμάτα, ξεύρω κι εγώ! εγώ θ' αποκοιμηθώ. Κάθισε λοιπόν· μετά, όταν ξύπνησα, δε φεύγω, μου λέει, τώρα.

Λοιπόν και εκείνη εκεί η κυρία, η πρώτη, που σας είπα, άρχισε να ξαναγυρίζει πάλι να μάθει

μουσικά, επήγαινε και εξομολογιότανε σ' έναν παπά, αυτός ο παπάς ήτανε πολύ καλός και αγιώτατος. Έτρεχε όλην την ημέρα, να πάει να εξομολογήσει, να κάνει... Λοιπόν επήγαινε. Μετά πήγε και τον άντρα της, εξομολογήθηκε κι εκείνος και πήρε μεταβολή σε όλα και ερχότανε. Λοιπόν, αυτό είναι το μυστικό. Πως θα μπορέσει κανείς να γυρίσει; Εκεί που τον έχει καταλάβει κάτι κακό, να σκεφτεί κάτι άλλο. Είναι λίγο δύσκολο, αλλά όταν προετοιμαστεί... Προετοιμασία είναι η ταπείνωση, ε! αυτό είναι. Τέτοιοι άνθρωποι καταθλιπτικοί, νευρικοί, στενόχωροι δεν δέχονται, δεν δέχονται να τους θίξεις, να τους πεις, αυτό θα το κάνεις έτσι. Μα δεν μπορώ, το λέει η επιστήμη. Βρε, του λέω, κάντο καημένε και ας το λέει η επιστήμη. Πες: Εγώ θα κάνω υπακοή στο Γέροντα.

Δεν μπορώ να το κάνω. Κατάλαβες;

Αυτό είναι κάτι, ας πούμε, διαβολικό και κάτι που ο άνθρωπος, δεν ξεύρω, το έχει σαν ο άγιος μέσα στην έρημο. Θέλω να πω, δεν είναι εύκολο πράγμα όμως, λέμε να το γυρίσεις έτσι. Εκεί είναι η τέχνη, που δεν είναι να το γυρίσεις, είναι να έχεις και την δύναμη ν' αποσπάσεις την χάρη του Θεού. Να σε κάνει να ενωθείς μαζί του. Και όταν ενωθείς με το Θεό και όταν δοθείς στο Θεό, δεν πρόκειται να κοιτάζεις, ούτε να θυμηθείς ότι ήρθε και σε τραβούσε από πίσω το αντίθετο πνεύμα, ε, πάει έφυγε εκείνο, καταλάβατε; Αυτό εδώ μπορείτε να το καταλάβετε; Δηλαδή το διώχνεις χωρίς να το καταλάβεις.

Από εκεί και πέρα τόσο αφοσιώνεσαι στο άλλο και το ζεις, ώστε δεν κοιτάζεις να δεις τι κάνει, είναι πίσω σου; Θα σε τραβήξει; Ιδίως κυρίως όλα αυτά τα συναισθήματα, τα σατανικά που τα λέμε τεμπελιά, νωθρότης, ακηδία, απελπισία, απογοήτευση, πως τα λένε, βρε, παιδί μου;

Τα λένε, ανασφάλεια, τα λένε πολλές ονομασίες και έχουνε βάλει αυτοί οι λεγόμενοι

ψυχίατροι και τα έχουνε βγάλει έτσι για να μην λένε τον διάβολο, την λέξη του διαβόλου και πραγματικά η θρησκεία μας, το διάβολο έχει κάνει δόγμα. Άμα βγάλεις τον διάβολο, πάνε όλα της θρησκείας μας.

Κατάλαβες;

Λοιπόν, αυτή είναι η μεγάλη τέχνη, πως, ας πούμε, θα δοθείς στην αγάπη του Θεού. Περισσότερο απ' όλα. Βέβαια μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα, αλλά ανθρώπινα. Α! το πιο μεγάλο είναι να δοθείς εις την αγάπη του Θεού. Στη λατρεία του Θεού, στην προσευχή, αλλά ό,τι και αν κάνεις, εάν δεν κατορθώσεις ν' αποκτήσεις ταπεινωση, τίποτα δεν κάνεις. Μόνο με τα ναρκωτικά θα προσπαθείς και να κοιμηθείς και να ηρεμήσεις και όλα. Τίποτα δεν γίνεται, μην βάνετε στο μυαλό σας ότι θα κάνετε κάτι με καλούς γιατρούς ή με καλά φάρμακα. Μπορεί προς στιγμήν, αν σου πούνε, είναι καλό, να εντυπωσιάσεις, να σου δώσει ένα φάρμακο κάτι να γίνει. Αλλά σε βουτάει πάλι ο πειρασμός.

Το μεγάλο μυστικό είναι η ταπεινωση.

Και πολύ το βλέπουνε, το βλέπουνε αυτοί οι καταθλιπτικοί και όλοι αυτοί, που έχουνε αντιδραστικά μέσα τους και βασανίζονται. Το βλέπουνε ότι, όταν το πεις κάτι για να κόψει το θέλημά του, εκεί πέρα σε βουτάει, αντιδρά, κατάλαβες; Είχε έρθει, ο... τότε κάλεσα, γιατί είπε ότι δεν πηγαίνει στην εκκλησία, διότι στην εκκλησία παθαίνει κακό, όταν αισθάνεται κλεισμένο χώρο και δεν μπορεί. Του λέω, τώρα τι είναι αυτά, βρε;! Εγώ θέλω να

πας στην εκκλησία, να σηκωθείς πρωί για να έρθεις να φυτέψουμε τα δέντρα. Κι εσύ μου λες αυτό;

Α μπα, λέει, δεν μπορώ. Του λέω, άκου να σου πω, να ξέρεις ότι σ' έχω αφήσει ελεύθερο, δεν σου μιλάω, αλλά αισθάνομαι και τύψεις, διότι εσύ, αντί να συμμορφωθείς πιο πολύ εγωιστής γίνεσαι, γιατί όπου θέλεις πηγαίνεις, όπου σου καπνίσει, και κάνεις ό,τι θέλεις και έτσι ισχυροποιήθηκε το θέλημά σου και ζεις, μέσα στο κακό πνεύμα και βασανίζεσαι. Εγώ, λέω, θ' αρχίσω να εφαρμόζω κανόνες. Δεν έχεις διαβάσει περί υπακοής; Λέει, έχω διαβάσει. Που διάβασες; Στην Κλίμακα. Ε, δεν θυμάσαι τι λέει; Ε, λέει, θυμάμαι. Αλλά τώρα, έτσι που μου τα λες μ' εκβιάζεις και δεν μπορώ εγώ. Εγώ, λέω, σ' εκβιάζω; Γιατί μου είπες ότι θα μου δίνεις τρία παξιμάδια την ημέρα να τρώγω και θα με διώξεις απ' εδώ. Δεν είναι εκβιασμός; Όχι, είναι κανόνας αυτός, γέροντας είμαι, μπορώ να σου πω αυτό. Τι θέλεις εσύ, να σε πηγαίνουμε όπα όπα; μη μου άπτου, και να λέμε, πρόσεχε μην το στενοχωρήσουμε το παιδί; Να μην το τραυματίσουμε, να μην του πούμε τίποτα, και το πιάσουν τα νεύρα του, η μελαγχολία του; Τ' αντιδραστικά του;

Δηλαδή, να κοιτάζουμε εσένανε και να σε φοβούμαστε μήπως σου πούμε καμιά λέξη και στενοχωρηθείς. Αυτό είναι μεγάλος εγωισμός, του λέω. Τι μου κουβεντιάζεις;

Μ' εκβιάζεις, μου λέει. Πως σ' εκβιάζω; Να, που μου λες αυτά. Δεν είμαι πνευματικός σου. Δεν έρχεσαι εδώ, δεν εξομολογείσαι, δεν σου διαβάζω ευχή και πηγαίνεις και μεταλαβαίνεις; Δεν έχω υποχρέωση να σου πω έτσι; Τι θα πει σ' εκβιάζω; Πρέπει να μάθεις να υπακούεις, να ταπεινώνεσαι.

Τέλος πάντων, μου λέει, καλά. Να πας αύριο, να ξυπνήσεις, στον Παράκλητο να λειτουργηθείτε και να έρθετε να φυτέψουμε. Και έτσι το έκανε. Και του λέω, κοίταξε εδώ, αύριο στην εργασία θα πας, αλλά ξέρεις, λέω, πως θα δουλεύεις; Θα με θυμάσαι εμένανε και θα λες: Ο γέροντας μου είπε να δουλεύω σαν τρελός. Θα παίρνεις το φτυάρι προυπ, προυπ, να πετάς την πέτρα έξω, όταν δεις ξεύρω και εγώ... Μου λέει, τι δουλεύω σαν τρελός; Σαν τρελός, του λέω.

Άμα έχει ο άνθρωπος ενθουσιασμό, του λέω, κάνει κάτι που οι άλλοι τον βλέπουνε και γελούνε, ενώ αυτός ζει μια ζωή έτσι ενθουσιαστική. Αυτά είναι πολλά μωρέ, ξεύρεις πόσα ξεύρω πάνω σ' αυτό το θέμα; Είναι σημαντικό θέμα. Άλλος μπορεί να μην δίνει σημασία, εγώ δίνω σημασία. Αυτό, να! Οι άνθρωποι που έχουνε αυτά τα αντιδραστικά, αυτή τη συνήθεια, είναι, τους ανθρώπους που γνωρίζουνε εννοούν να τους παιδεύουνε, με διάφορα καμώματα, δηλαδή, αχ, δεν μπορώ τούτο, εκείνο, ξεύρω κι εγώ και οι γύρω τους βλέπουνε αυτοנוούς που υποφέρουν και καταθλίβονται και αυτοί υποφέρουν. Καταλάβετε; Αλλά αυτοί που πάσχουν όμως, όταν βλέπουν τους άλλους να υποφέρουν μαζί τους, ευχαριστιούνται και το κάνουνε πιο πολύ. Θα πεις, μωρέ, γίνεται αυτό; Ε! γίνεται, όμως χωρίς να το καταλαβαίνουμε, ο διάβολος το ενεργεί, δεν ξεύρω, ρε παιδιά, μπορείτε να καταλάβετε αυτά που σας λέω;

Γίνεται αυτό χωρίς να το καταλαβαίνουν, να βλέπεις τον άλλον να πέφτει κάτω, να παθαίνει τάχα επιληψία για να τους κάνει να εντυπωσιαστούν, να τον λυπηθούν, ή να καταλάβουν ότι γιατί να δώσουνε στον αδελφό του καλά παπούτσια. Όταν έκανε, αν του δίνανε και μικρή αφορμή, άρχιζε να πετάει τις καρέκλες, να σπάει τα τζάμια, πάει. Δηλαδή αυτά γίνονται μ' έναν τρόπο μυστηριώδη.

Παρουσιαστής:

Ο Γέροντας Πορφύριος στην προηγούμενη ενότητα εννοεί ότι πολλές φορές ο άνθρωπος γίνεται ενεργούμενο κακών σκέψεων, είτε δικών του, είτε υποβολιμαίων από το πονηρό πνεύμα, χωρίς να το καταλαβαίνει και τότε παρασύρεται χωρίς αυτοέλεγχο και κάνει αυτό που κάνει, που αργότερα νομίζει ότι δεν το ήθελε, αλλά που στην πραγματικότητα το θέλησε και αυτός. Συνεργάζεται με τον κακό λογισμό, λέει μέσα του για μια στιγμή το ναι και ύστερα αφήνεται και δρα ανέλεγκτα και κάνει πράγματα που ίσως και να μην τα θυμάται μετά. Όμως στην αρχική στιγμή υπέκυψε με το θέλημά του και έτσι κατελήφθη από το πάθος του. Αυτό ο Γέροντας το ονομάζει μυστηριώδη τρόπο. Γιατί δεν είναι αμέσως από όλους αντιληπτό, είναι όμως αλήθεια ότι συμβαίνει. Γι' αυτό χρειάζεται προσοχή στην πρώτη στιγμή που έρχεται ο κακός λογισμός, να τον περιφρονήσουμε και να στραφούμε αμέσως στον Χριστό, για να μη μας πιάσει και μας αιχμαλωτίσει την θέληση και μας κάνει ό,τι θέλει μετά χωρίς να ελέγχουμε την κατάσταση.

Γέροντας Πορφύριος:

Δηλαδή ο άνθρωπος, ακούστε με να δείτε, θα σας φέρω ένα άλλο παράδειγμα.

Μια φορά ήτανε ένα αγόρι, είχε έρθει εδώ και μου 'λεγε: «Γέροντα, έχουμε την αδελφή μου και υποφέρει πολύ».

Λοιπόν, του λέω τι;

«Αυτή, λέει, παθαίνει επιληψία και μας έχει ξετρελάνει όλους στο σπίτι. Λοιπόν, ακούστε με, είναι ένα ωραίο παράδειγμα και αυτό. Δεν κάνει να λέω ονόματα, αλλά που να καταλάβετε τώρα. Του λέω, κοίτα δω, η αδελφή σου ξεύρεις δεν έχει επιληψία. Μου λέει, έχει και τaráζεται πολύ και δαγκάνει και τα χείλη της η καημένη. Του λέω, το κάνει έτσι. Όχι, μου λέει, δεν γίνεται, δεν το κάνει έτσι. Την πιάνει. Του λέω, να την φέρεις. Λέει, να την φέρω αύριο; Φέρτηνε του λέω. Λοιπόν, την άλλη μέρα πλακώνει η κοπελίτσα, μια ωραία κοπέλα με τα μαλλιά πίσω έτσι, σαν αλογοουρά. Ε! και λέει, μ' έφερε ο αδελφός μου, να μου πεις συμβουλές, μου λέει, γιατί υποφέρω από επιληψία και στενοχωριούνται στο σπίτι όλοι. Της λέω, έλα εδώ κάτσε. Ξεύρεις τι είδα εγώ από μακριά μόλις μου έλεγε ο αδελφός σου ότι πάσχεις από ; Έβλεπα ότι το κάνεις μόνη σου αυτό το πράγμα. Όχι, μου λέει, δεν το κάνω. Δεν το κάνω, μου λέει. Της λέω, το κάνεις μόνη σου. Όχι δεν το κάνω, μου λέει. Να σκεφτείς, λέει, ότι, όταν συνέρθω πολλές φορές, έχω δαγκάσει τα χείλη μου και βγάζουν αίμα. Μωρέ, το ξέρω, της λέω. Αλλά άκουσε να σου πω, πως γίνεται. Της λέω, εσύ έχεις μεγάλον εγωισμόν μέσα σου, θέλεις να σ' αγαπούνε όλοι. Και πολλές φορές, όταν δεις του γονείς σου να περιποιούνται κάποιον αδερφό σου, ε! το κάνεις μόνη σου. Ξεύρεις πως γίνεται αυτό το πράγμα, και κάνεις έτσι και το κάνεις. Δηλαδή, ανοίγεις, σε κυριεύει ο δαίμονας και από κει και πέρα τα χάνεις. Πέφτεις κάτω, αφρίζεις, χτυπιέσαι, δαγκάνεις τα χείλη σου, για θυμήσου το, της λέω, ρε κόρη; Ε! αυτό το κάνω, μου λέει. Λέω, πως το κάνεις, γιατί το κάνεις; Να, όταν με στενοχωρήσουν δεν έχω τίποτ' άλλο να κάνω, κάνω αυτό για να το καταλάβουν να μη με στενοχωρούν, να μ' αγαπούν και να μου φέρνουνε εκείνο που θέλω. Λέω, καλά τα λες αυτά, το καταλαβαίνεις; Το καταλαβαίνω. Το καταλαβαίνεις ότι το κάνεις μόνη σου; Τώρα, λέει, το κατάλαβα ότι το κάνω μόνη μου. Το προκαλώ, λέει, αλλά έπειτα χάνομαι. Απ' εκεί και πέρα χάνομαι, με πιάνει αυτό, πάει, δεν ξεύρω τι κάνω, μου λέει, είμαι κατειλημμένη πια από το κακό.

Τ' ακούσατε αυτό; Τ' ακούσατε; Είναι σπουδαίο. Δηλαδή, πως ανοίγεις την θύρα. Να, μια φορά, να σας πω ένα παράδειγμα. Έλεγα στον κύριο... να κάνει κάτι. Μου λέει, δεν μπορώ. Του λέω, ρε παιδί μου κάνε μου τη χάρη και εγώ, γέρος παπάς είμαι, θέλω να μου κάνεις αυτό το πράγμα. Όχι, δεν μπορώ. Ήμασταν κάτω στο υπόγειο. Λοιπόν, μου λέει, δεν το λέει η επιστήμη αυτό. Του λέω, ρε παιδί μου, τι την θες την επιστήμη; Να πας να κάνεις αυτό το πράγμα, είναι ανάγκη, δεν έχω άλλονε.

Εγώ δεν μπορώ.

Εκείνη την στιγμή, ρε παιδιά, έτσι μου ήρθε, πως να σου πω, κάτι κακό. Δηλαδή, ν' αγανακτήσω εναντίον του. Λοιπόν, το κατάλαβα. Το μυστικό είναι, να το προλαβαίνεις. Άμα το αφήνεις και σε πιάσει, πάει σ' έπιασε. Λοιπόν, εκεί που ήθελα, λοιπόν, να φωνάξω με αγανάκτηση και τέλος πάντων, ξέρω κι εγώ τι να του κάνω, ενεπνεύσθηκα ωραία προσευχή, εκείνην τη στιγμή. Ξεύρετε πόσο ωφέλιμα είναι αυτά που σας λέγω αυτή την στιγμή, που έχω δει και ξεύρω πάρα πολλά, αλλά που να μου έρθουνε στην μνήμη, αυτά τα πράγματα.

Α να σας πω για τον... Λοιπόν, ήθελε να παιδεύει τους γονείς του πολύ. Το σπίτι του, τ' αδέρφια του. Λοιπόν, να δείτε είχε ένα δαιμόνιον, φοβότανε να μπει μέσα στο τραμ, και τον πατέρα του, όταν πηγαίνανε κάτω, διαρκώς τον έβαζε και πλήρωνε και τον εγύριζε με ταξί, και άλλα πολλά. Εν πάση περιπτώσει, ενώ τώρα εγώ τον εκανόνισα να πάει να φύγει από τους γονείς του, για να ελευθερωθεί απ' αυτά τα πράγματα. Ε, με την ευλάβεια όλη, που εδόθηκε εις την αγάπη του Θεού, τα πέταξε όλα. Καταλάβατε; Και το έχω δει σε πολλούς αυτό το πράγμα. Βρε παιδιά, αυτό βασανίζει σήμερα τον κόσμο, αυτά τα πράγματα τα πειρασμικά που πιάνουνε σαν, σαν διαβολικά πράγματα τους νέους και φεύγουνε από τα σπίτια τους και τα βάζουνε με τους γονείς τους, και παρατάνε τα γράμματα και αυτό. Έπειτα ένα άλλο πράγμα που ήθελα να σας πω είναι η εργασία, είναι το ενδιαφέρον για την ζωή. Η τέχνη, ο κήπος, τα λουλούδια, πολύ σπουδαία πράγματα. Η μελέτη στην Αγία Γραφή, τα ενδιαφέροντα στη Θρησκεία, στην αγάπη του Θεού. Τι να τους κάνουνε τους ψυχιάτρους και τους ψυχαναλυτάς και τα ψυχοφάρμακα και τα ναρκωτικά. Λοιπόν, υπάγετε εν ειρήνη.

Παρουσιαστής:

Από τα ωραία παραδείγματα που μας ανέφερε ο Γέροντας Πορφύριος ας συγκρατήσουμε το μεγάλο μυστικό της μετατροπής των θλίψεων σε χαρά. Είναι η ταπείνωση που ελκύει την χάρη του Θεού.